

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 402/04-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. decembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Romana Krajčího, bytom P., zastúpeného advokátom JUDr. J. M., B., ktorou namieta porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Odboru boja proti organizovanej kriminalite Stred, Oddelenia vyšetrovania Banská Bystrica, sp. zn. ČVS: PPZ-11/BOK-S-I-2004 z 15. júna 2004 v spojení s uznesením Krajskej prokuratúry v Trnave č. k. 2 Kv 22/03-4422 z 3. augusta 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Romana Krajčího o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. októbra 2004 doručená prostredníctvom faxu sťažnosť Romana Krajčího, bytom P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Odboru boja proti organizovanej kriminalite - Stred, Oddelenia vyšetrovania Banská Bystrica (ďalej len „prezídium policajného zboru“) sp. zn. ČVS: PPZ-11/BOK-S-I-2004 z 15. júna 2004 v spojení s uznesením Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 2 Kv 22/03-4422 z 3. augusta 2004. Sťažnosť bola doplnená predložením originálu doručeným ústavnému súdu 7. októbra 2004.

Sťažovateľ uvádza, že označeným uznesením prezídia policajného zboru mu „... *bolo vznesené obvinenie pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom krátenie dane a poistného podľa § 148 ods. 1, 5 Trestného zákona. (...) Proti citovanému uzneseniu vyšetrovateľa sťažovateľ prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. P. B. podal sťažnosť. Poprel páchanie akejkoľvek trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu. Sťažovateľ mal a stále má za to, že neboli splnené zákonné podmienky preto, aby mu bolo vznesené obvinenie pre uvedený trestný čin a preto žiadal dozorujúceho prokurátora, aby po preskúmaní spisového materiálu napadnuté uznesenie zrušil. O podanej sťažnosti rozhodovala Krajská prokuratúra v Trnave uznesením sp. zn. 2 Kv 22/03 z 3. 8. 2004 a podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa zamietla ako nedôvodnú. Uznesenie krajskej prokuratúry bolo sťažovateľovi doručené dňa 6. 8. 2004. V odôvodnení uznesenia krajskej prokuratúry sa konštatuje, že obvinení sa trestnej činnosti dopustili. Vyšetrovateľ pred vydaním obvinenia mal zistené také skutočnosti, ktoré nasvedčovali tomu, že obvinení sa dopustili konania popísaného v napadnutom uznesení, ktoré napĺňa znaky skutkovej podstaty daných trestných činov. Skutočnosti odôvodňujúce postup podľa § 163 ods. 1 Trestného zákona vyplynuli predovšetkým z výsledkov operatívneho šetrenia, zo zistených listinných dôkazov, z použitých informačno-technických prostriedkov, z výsledkov analýz vzoriek motorovej nafty odobratých z dodávok uskutočnených obvinenými, resp. spoločnosťami, ktoré zastupujú, ale aj z výpovedí niektorých spoluobvinených a tiež svedkov, ktorí potvrdili, že motorová nafta dodávaná spoločnosťami obvinených bola nekvalitná“.*

Sťažovateľ vidí nezákonnosť svojho trestného stíhania okrem iného aj v tom, že označené uznesenie prezídia policajného zboru, „... ktorým mu bolo vznesené obvinenie pre vyššie uvedené trestný čin je neurčité a nezrozumiteľné, teda v rozpore s procesným predpisom upravujúcim postup orgánov v trestnom konaní. Uvedené uznesenie je nezrozumiteľné a neurčité z dôvodu, že je vydané v rozpore s ust. § 163 ods. 2 Trestného poriadku. (...) Sťažovateľ je toho názoru, že uznesenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe je aj nepreskúmateľné pre jeho nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení, čo je dôvodom na jeho zrušenie. (...) Dôvody uvedené vyšetrovateľom v uznesení o vznesení obvinenia voči sťažovateľovi sú nepreskúmateľné, nakoľko sú nekonkrétne, všeobecné, nejasné a neúplné. (...) Ak vyšetrovateľ Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite vydal uznesenie s obsahovým nedostatkami a v rozpore s ust. § 163 ods. 2 a 134 ods. 2 Trestného poriadku, konal v rozpore aj s článkom 17 ods. 2 Ústavy SR, nakoľko spôsob, akým sa voči nemu vedie trestné stíhanie, je nezákonný“.

Vo vzťahu k označenému uzneseniu krajskej prokuratúry sťažovateľ uviedol, že „... je tiež nepreskúmateľné pre jeho nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení. Dôvody uvedené v cit. uznesení sú nepreskúmateľné, nakoľko sú nekonkrétne, všeobecné, nejasné a neúplné“.

Sťažovateľ je s prihliadnutím na uvedené skutočnosti toho názoru, „... že uznesením vyšetrovateľa Prezídia policajného zboru, Úrad boja proti organizovanej kriminalite, Odbor boja proti organizovanej kriminalite Stred, Banská Bystrica, ČVS: PPZ -11/BOK-S-I-2004 zo dňa 15. 6. 2004 a uznesením Krajskej prokuratúry Trnava sp. zn. 2 Kv 22/03 z 3. 8. 2004 bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces uvedené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktoré zahŕňa aj právo na odôvodnenie rozhodnutia“.

V sťažnosti sťažovateľ poukazuje aj na to, že uznesenie o vznesení obvinenia musí obsahovať opis skutku s uvedením miesta, času, prípadne iných okolností, za akých k nemu došlo. V jeho prípade napadnuté uznesenie prezídia policajného zboru nemá tieto zákonné náležitosti. Vyšetrovateľ mu predmetným uznesením síce obvinenie vzniesol, avšak toto

uznesenie vôbec neobsahuje opis vyšetřovaného skutku, absentuje uvedenie miesta, ako aj času a iných okolností, za akých k nemu malo dôjsť.

Napokon sťažovateľ argumentuje aj tým, že „*V danom prípade ide o konanie, ktoré spôsobuje nenapraviteľný zásah do základných práv a slobôd sťažovateľa a je namieste poskytnúť ochranu jeho základným právam skôr, ako budú spôsobené nezvratné právne stavy alebo právne stavy, ktoré bude možné reparaovať len s veľkými ťažkosťami*“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Uznesením vyšetřovateľa Prezídia policajného zboru, Úrad boja proti organizovanej kriminalite, Odbor boja proti organizovanej kriminalite Stred, Banská Bystrica ČVS: PPZ-11/BOK-S-I-2004 zo dňa 15. 6. 2004 a uznesením Krajskej prokuratúry v Trnave sp. zn. 2 Kv 22/03 z 3. 8. 2004 bolo porušené základné právo Romana Krajčího, P., zakotvené v čl. 46 ods. 1 a v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie vyšetřovateľa Prezídia policajného zboru, Úrad boja proti organizovanej kriminalite, Odbor boja proti organizovanej kriminalite Stred, Banská Bystrica ČVS: PPZ-11/BOK-S-I-2004 zo dňa 15. 6. 2004 a uznesenie Krajskej prokuratúry v Trnave sp. zn. 2 Kv 22/03 z 3. 8. 2004 a vec vracia na ďalšie konanie.

Romanovi Krajčímu, P. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 500.000,- Sk (slovom päťstotisíc slovenských korún), ktoré sú odporcovia povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Z obsahu sťažnosti doručenej ústavnému súdu 5. októbra 2004, doplnenej predložením originálu doručeným ústavnému súdu 7. októbra 2004 (podaným na poštovú prepravu 5. októbra 2004) a z jej príloh a z informácie, ktorú poskytol ústavnému súdu Úrad špeciálnej prokuratúry, ústavný súd zistil, že označeným uznesením krajskej prokuratúry bola podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá sťažnosť sťažovateľa (ako aj sťažnosti ďalších dvanástich spoluobvinených) proti uzneseniu prezídia policajného zboru sp. zn. ČVS: PPZ-11/BOK-S-I-2004 z 15. júna 2004 ako nedôvodná. V okolnostiach

prípade išlo o rozhodnutie o poslednom opravnom prostriedku (uznesení krajskej prokuratúry č. k. 2 Kv 22/03-4422 z 3. augusta 2004), ktoré nadobudlo právoplatnosť v deň jeho vydania [§ 140 ods. 1 písm. b) cc) Trestného poriadku], t. j. 3. augusta 2004 (v spojení s napadnutým rozhodnutím prezídia policajného zboru). Sťažovateľovi bolo toto uznesenie doručené prostredníctvom jeho právneho zástupcu 6. augusta 2004.

Sťažovateľ kvalifikovane zastúpený advokátom od uvedeného dátumu vedel, že napadnuté uznesenia nadobudli právoplatnosť 3. augusta 2004. Prihliadajúc na kogentnú lehotu, v ktorej je nutné podať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd zistil, že sťažnosť bola v danom prípade podaná oneskorene. Ústavný súd v spojitosti s tým poznamenáva, že sťažovateľ mal od 6. augusta 2004 (deň doručenia uznesenia krajskej prokuratúry č. k. 2 Kv 22/03-4422 z 3. augusta 2004) k dispozícii dostatočný čas na to, aby dodržal zákonom ustanovenú dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti počítanú od právoplatnosti rozhodnutia. Z týchto dôvodov nie je možné pripustiť názor, podľa ktorého sa lehota na podanie sťažnosti počíta až od doručenia druhostupňového rozhodnutia, pretože takéto počítanie lehoty by sa uplatnilo len vtedy, ak by napádané uznesenia nadobudli právoplatnosť dňom doručenia rozhodnutia o poslednom opravnom prostriedku, ale tomu tak v danom prípade nie je.

Poukazujúc na uvedené závery o oneskorenosti podania sťažnosti rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že ju z toho dôvodu odmietol bez toho, aby sa zaoberal opodstatnenosťou v nej uvedených námietok.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2004